

Meni draga osoba

Meni su mnoge osobe drage, ali jedna od dražih je Srdjan Jović.

Najbolji mi je drug, treniramo zajedno i sedimo u istoj klupi. Ima braon kosu, oči i srednjeg je rasta, mada je viši od mene. Mnogo je duhovit, najbolji je fudbaler u generaciji, odličan je učenik i druželjubiv je. S obzirom da sedimo u istoj klupi, uvek pomažemo jedan drugom. Predsednik je razreda i uvek obavlja svoju dužnost. Uvek je dobro raspoložen i uvek me oraspoloži. Družimo se i van škole. Voli da gleda emisiju "24 minuta sa Zoranom Kesićem" i ponekad gledamo to zajedno.

Najbolji mi je drug zato što duhovit, dobar, uvek me oraspoloži i imamo mnogo zajedničkih tema o kojima možemo da pričamo.

Petar Gujaničić 6/2

Škola

Škola - reč koja nam mnogo znači za budućnost u životu. U školi se prvi put ozbiljno zaljubimo, steknemo duga prijateljstva i naučimo osnovne stvari o našem životu.

Idem u Osnovnu školu "Vuk St. Karadžić" u Starčevu. Šesti sam razred. U moj sadašnji razred došla sam u petom razredu. Kada sam došla u ovu školu, bila sam jako uplašena jer nisam poznavala nikog. Ali kada sam krenula u šesti razred moje mišljenje se promenilo. Stekla sam prijatelje kojima mogu verovati i znam da meni kad neće nikad izdati. Sada kada ću završiti i ovaj šesti razred, znaću da treba upoznati i sticati nove prijatelje.

Nikad neću zaboraviti nastavnike iz ove škole. Ova škola je najbolja.

Marija Bartiš 6/2

Moj ljubimac

Pre godinu dana ušetala sam u zgradu gde se nalazila ona, meni još uvek nepoznata mačka. Stigla sam do drvenih vrata iza kojih je dopirao dobro prepoznatljiv zvuk sijamske mačke. Iz stana je izašla proseda gospodja koja je u rukama držala nju. To je bila Medena kojoj se u očima video strah i radoznalost. Zнала sa, da je ona pravi ljubimac. Na putu do svog novog doma bila je u još većoj meri uplašena i iritirajuće je mjaukala. Prvih par dana kod kuće bila je kao divlja. Nije osećala sigurnost pored osoba koje ne poznaje. Ali, kako je vreme prolazilo, sve više se privikavala i najviše sigurnosti osećala pored mene. Sada, posle godinu dana, ne bih mogla da zamislim ijedan dan bez stvorenja koje je tako brzo postala moja svakodnevnica. Kada mi je potreban neko za pričanje znam bar ko je uvek raspoložen za to. Voljna je da sa divljenjem u očima odgovara na svako moje postavljeno pitanje. Razmažena je i moram da priznam - ja sam kriva za to. Mnogo je razigrana i unese svu svoju energiju kada se igra, a voli da gricka i mamimo cveće. Ima mnogo mesta u stanu gde može prespavati ceo dan, ali definitivno omiljeno joj je moj krevet. Veče kada se sve stiša, a onako u snu kao da osećam da je tu, pustim je u svoje odaje. NJeno maženje obično preraste u igranje i grebanje (pogotovo mene), ali zbog te sitnice, ne mogu da se naljutim na nekoga ko je uneo toliko sreće, zabave, i smeha u moj život. Uvek, kada bilo gde izadjem iz stana, ona toliko pati da je čujem skoro do prizemlja. Naša ljubav i privrženost je neopisiva. NJena dlaka na suncu sija kao najsajnija zvezda na nebu. Divno krzno joj je bukvalno kao 50 nijansi braon boje. Ima krupne oči boje mora u koje kada se zagledam imam osećaj da sam u beskrajnom moru, na kome, naravno, nikad nisam bila. Nova fluorescentna ogrlica čini je još lepšom. NJeno postojanje i njena sreća

mene čini potpunom. Volim moju šašavu macu koja mi znači sve na svetu.

Sara Pastor 6/2

Potera za pejzažima

Moja mala ulica u kojoj rastem je za mene najlepša ulica na svetu. U njoj sam napravila svoje prve korake i najranije uspomene vezane su za nju.

Pre nekoliko godina, moja ulica je bila šira i veća, sada kada je posmatram, ona je kratka, uska i mala, a nekada mi je izgledala kao ceo svet. Kuće u njoj su stare, starije čak i od mojih roditelja. Put je asfaltiran, ne baš ravno, ponegde su velike rupe, tako da tu nisam mogla nesmetano da vozim bicikl ili rolere, ali su okolne ulice bile savršene za to. Ispred kuća ljudi su posadili cveće, voće, a ponegde je to bila i prva mala ulična bašta. Pred nekim kućama ima veliko drveće, koje ko zna od kad postoji. Ispod tog drveća su klupe na kojima sede stariji ljudi. Oni leti uvek sede ispred svojih kuća i posmatraju kako se mala deca igraju. Posebno su mi drage klupe koje se nalaze na oba ugla moje ulice, jer sam ponekad leti sa svojim drugarima na nekoj od njih provodila ceo dan. U mojoj ulici ima mnogo dece. Kada sam bila mala, zimi, kada je bilo puno snega, često sam sa svojim drugarima pravila igru kako bismo se sakrili od roditelja. Ponekad je bila baš tesna, pa je u njega stao samo pas i mačka. Ako bismo želeli da igramo žmurke, fudbal, između dve vatre ili jure, nismo to mogli raditi na putu u ulici, pošto su tu često prolazila kola. Ali na sreću, u blizini je bila malo igralište gde smo mogli da igramo sve ove važne dečije igre, a potom smo se mogli klackati i ljuljati. Škola mi je daleko. Blizu moje kuće bila je autobuska stanica. Svakog dana u školi idem autobusom, jer mi tako treba dva minuta do škole, nakon izlaska iz autobusa. Na putu do škole vidim decu koja užurbano idu u školu, decu koja šetaju.

Moja ulica možda nije savršena, ali za mene je ona najdraža jer joj lepotu daju svi moji drugovi sa kojima sam rasla i dobri ljudi koji žive u njoj i koji nas nisu sprečili da u njoj provedemo mnogobrojne lepe trenutke odrastanja.

Sladjana Damjanović 7/3

E, ovako: u Africi smo, ali ne zbog paprike, već jurimo pejzaž. Tražimo pejzaž ispod svakog vrelog, pustinjskog kamena. Vrelo julsko sunce nam prži ledja koja su pokrivena samo jednim tankim, belim čaršavom. Još uvek imamo snage, hrane i vode dovoljno za ceo naš put. Džipom prolazimo pored svakakvih čudnovatih životinja. Vidimo lava koji juri antilopu, pa krokodila koji se prikrada zebri koja bezbrižno pije biserno čisto vodu. Visoke žirafe pokušavaju da dohvate najviše grane drveta koje je puno lišća.

Daleko smo od Afrike, stižemo na Antartik, gde je ciča zima. Mali pingvini gegaju se do nas, kao da žele da progovore neku reč sa nama. Ledene kraljice prelamaju svetlost zimskog sunca svojim visokim belim vrehovima.

U Južnoj smo Americi, ovde je jesen. Žute zrele šume koje su polugole, prelivaju svoje boje sa beskrajnim plavim nebom. U šumi se vidi lisica koja se uklapa u tu sliku. Mislim se, kod vas je proleće, laste tek došle, mali vrapci pevaju svoje novokomponovane pesme. Kako god da je, kod kuće je najlepše. E tek sad sahvatom da pejzaž ne mora da se traži, on je svuda oko nas, samo treba da ga čujemo, negujemo i obraćamo pažnju.

Veran Ramadanović 7/3